

Засвіт встали козаченьки
Маруся Чурай
Засвіт встали козаченьки
В похід з полуночі,
Заплакала Марусенька
Свої ясні очі.
Не плач, не плач, Марусенько,
Не плач, не журися
Та за свого миленького
Богу помолися.
Стоїть місяць над горою,
Та сонця немає,
Мати сина в доріженьку
Сльозно проводить.
— Прощай, милий мій синочку,
Та не забувайся,
За чотири неділеньки
Додому вертайся!
— Ой рад би я, матусенько,
Скоріше вернутися,
Та щось кінь мій вороненький
В воротях спіткнувся.
Ой Бог знає, коли вернусь,
У яку годину.
Прийми ж мою Марусеньку,
Як рідну дитину.
Прийми ж її, матусенько,
Бо все в божій волі,
Бо хто знає, чи жив вернусь,
Чи ляжу у полі!
— Яка ж бо то, мій синочку,
Година настала,
Щоб чужая дитиночка
За рідную стала?
Засвіт встали козаченьки
В похід з полуночі,
Заплакала Марусенька
Свої ясні очі...